

Căn nhà nơi McMurdo ở trọ nằm ở ven thành phố và xa đường cái đi lại. Trong những trường hợp khác, bọn chủ mưu chỉ việc đưa con mồi đến đấy, rồi trút đạn lên nạn nhân. Nhưng đây chính là một trường hợp ngoại lệ: còn cần phải rõ người kia đã biết những gì, làm cách nào mà biết, và đã truyền đi những tin tức gì. Nếu người thám tử đã làm xong công việc thu thập tài liệu, thì cần phải biết ai đã phản bội để xử trí tên ấy.

McMurdo đi xuống Hobson's Patch như đã dự định trước. Buổi sáng hôm đó, hình như cảnh sát lại đặc biệt chú ý đến anh ta thì phải. Đại úy Marvin định tới nói chuyện với anh, khi anh đứng đợi tàu ở sân ga. Anh quay mặt đi không thèm trả lời. Đến chiều thì McMurdo trở về và tìm ngay McGinty ở nhà hội quán để báo tin:

- Nó sẽ đến.

- Hoan hô!

Ông trưởng toán vỗ tay reo mừng:

- Cậu có tin là nó biết gì nhiều lắm không?

McMurdo gật đầu buồn bã:

- Nó đã ở đây ít nhất là 6 tuần rồi. Nếu nó cứ vung tiền ra trong suốt thời gian vừa qua, thì nó cũng đã thu được không ít tin tức và đã gửi những tin ấy đi rồi.

McGinty la lên:

- Nhưng trong chi nhánh, mọi người đều vững vàng như thành đồng lũy thép cả. Chỉ có cái thằng Morris ấy thôi. Nếu có một người nào đó đi tố giác chúng ta thì chính là nó. Tôi muốn cho hai đứa đến nhà nó ngay trước tối hôm nay để cho nó một trận và đồng thời cung tra hỏi nó xem có biết thêm gì không.

- Tôi không giấu ông là tôi cũng có thương hại lão ấy, mà nếu lão ấy bị làm sao thì tôi cũng có phần áy náy. Mặc dù lão có những cách nhìn không giống ông và tôi, nhưng tôi có cảm giác lão không phải là một tên phản bội. Nhưng thôi, tôi đâu có dám can thiệp chuyện giữa ông và lão.

- Tôi sẽ thanh toán nó

- Nhưng xin ông hãy đợi cho đến ngày mai, không nên để cho người ta chú ý quá nhiều đến chúng ta trước khi giải quyết xong vụ Pinkerton.

- Anh nói có lý. Và chúng ta sẽ bắt thằng Birdy phải khai rõ là nó đã nhận được những tin tức từ người nào. Dù chúng ta có phải moi tìm ra để bắt nó nói, cũng phải làm cho kỳ được. Nó có cảm thấy là bị gài bẫy không?

- Tôi đã tóm được điểm yếu của nó. Nó sẵn sàng đi từ đây đến New York, nếu có được những tài liệu tốt. Tôi đã cầm tiền của nó...

McMurdo rút ở trong túi ra một xấp giấy dollars

- Nó sẽ đưa cho tôi bấy nhiêu nữa khi nào nó thấy những tài liệu của tôi.

- Tài liệu nào?

- Tất nhiên tôi làm gì có tài liệu. Nhưng tôi đã cho nó giỏ nước dãi ra khi nói đến những nội quy, những sổ thanh toán, những đơn xin nhập hội. Hắn tin chắc rằng, trước khi đi khỏi nơi đây, hắn sẽ mò được đến tận đáy của vấn đề.

McGinty thì thầm với một giọng dễ sợ:

-Ừ, nó cũng không nghi sai đâu. Thế nó có hỏi anh tại sao không mang những tài liệu đó đi theo luôn không?

- Ai dại gì mang theo trong mình từng ấy tài liệu? Ngay mới buổi sáng hôm nay, đại úy Marvin còn muốn nói chuyện với tôi ở ngoài sân ga nữa kìa.

- Ừ, người ta cũng đã có thuật lại với tôi như vậy. Tôi sợ rằng không khéo rồi cuối cùng chỉ có một mình anh sẽ phải gánh chịu tất cả sức nặng của vụ này. Sau khi thủ tiêu nó trong một cái giếng cu, chúng ta không thể gạt bỏ được hai sự kiện là nó thì ở Hobson's Patch, mà hôm nay chính anh cũng đi Hobson's Patch.

- Ban đêm thì sẽ không có một ai trông thấy nó vào nhà tôi, và tôi cuộc rằng sẽ không ai trông thấy nó ở trong nhà tôi đi ra. Bây giờ xin ông Hội đồng nghe kỹ tôi nói đây. Các ông sẽ đến đây đúng giờ đã quy định. Mười giờ thì nó đến. Nó sẽ gõ cửa ba lần. Chính tôi sẽ ra mở cửa cho nó vào. Tôi đi đằng sau nó và sẽ khóa cửa lại. Thế là xong.

- Ừ, dễ như trở bàn tay thôi.

- Nhưng chuyện tiếp theo mới là cần suy nghĩ. Nó có vu khí, ai cấm nó không biết cảnh giác và đề phòng. Ông hãy cứ tưởng tượng rằng tôi đưa nó vào một căn buồng có 7 người đàn ông ngồi chờ nó, trong khi nó tưởng chỉ có một mình tôi thôi. Thế là sẽ nổ ra một cuộc độ súng, và có thể có những cái không may xảy đến cho một vài anh em chúng ta.

- Đúng.

- Và tiếng súng có thể làm cho tất cả bọn cớm trong thành phố này đổ xô đến đây.

- Anh nói có lý lắm.

- Cho nên tôi định xếp đặt mọi việc như thế này. Các ông sẽ ngồi tất cả ở căn phòng lớn. Tôi mở cửa ngoài đường, đưa nó vào buồng khách nhỏ bên cạnh cửa. Tôi sẽ để nó ngồi đó trong khi tôi đi vào lấy tài liệu. Tôi sẽ trở lại với một vài tài liệu giả. Trong khi nó đọc, tôi sẽ nhảy vào ôm chặt tay nó. Các ông sẽ nghe thấy tiếng tôi gọi và chạy ồa sang, xin các ông chạy nhanh nhanh cho một chút.

- Kế hoạch thế tốt đấy. Chi nhánh Hội ta sẽ mang nợ anh nhiều lắm đấy.

- Thưa ông Hội đồng, di nhân tôi không còn là một tên lính mới tò te nữa.

Khi về đến nhà, anh bắt đầu vào việc chuẩn bị cho cái buổi tối ghê gớm này. Trước hết anh đem khẩu súng ra lau chùi, bôi mỡ và lắp đạn. Rồi anh kiểm tra lại căn buồng nơi sẽ giương bẫy. Cuối cùng anh kể hết mọi chuyện cho Scanlan nghe và nói thêm:

- Nay Scanlan, đêm nay anh nên đi ngủ ở nơi khác. Trước sáng ngày mai, nơi đây sẽ có nhiều máu đấy.

- Tôi sợ chi nhánh đánh giá tôi không tốt, chứ tôi rất muốn theo lời khuyên của anh.

Bọn sát nhân đến đúng giờ đã định. Nhìn bề ngoài chúng có vẻ là những công dân ăn mặc đẹp đẽ, sạch sẽ. Nhưng nếu người nào biết xem tướng mặt, thì sẽ hiểu rằng Birdy ít có khả năng sống sót được. Chủ nhà có để chai rượu whisky trên bàn, nên chúng vội vã nốc rượu ngay cho ấm bụng. Teddy và Cormac đã chuếnh choáng say rồi. Rượu hun đốt thêm sự độc ác tự nhiên của chúng. Cormac để tay gần cái bếp lò sưởi đã được đốt lên. Nó nói:

- Nóng thế này, được đấy.

Thằng Teddy hiểu ngay ý nghĩa của câu nói đó, gật gù tán thành:

- Ủ, được, đem trói nó vào đây thì sự thật nào cũng phải khắc ra hết.

McMurdo nói:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ bắt nó phải khai.

McMurdo, con người này có lẽ có những dây thần kinh bằng thép hay sao ấy. Tất cả công việc khó khăn nguy hiểm này là đặt trên hai vai anh ta, mà anh ta vẫn bình tĩnh, như không có gì xảy ra cả.

Tên toán trưởng nói với McMurdo:

- Một mình anh sẽ thu xếp riêng với nó. Chừng nào mà tay anh còn chưa nắm được vào cổ nó, thì nó sẽ chưa biết sự có mặt của chúng tôi.

- Có thể nó sẽ không đến. Có thể nó cảm thấy có có nguy hiểm. - Tên thư ký nói.
- Thế nào nó cũng đến. Nó ao ước được đến đây cũng không kém gì các ông ao ước được thấy nó. Này, nghe xem. - McMurdo đáp.

Chúng sống người lại, đứng im lặng như tượng đá. Ba tiếng gõ cửa vang lên ở cánh cửa ngoài đường. McMurdo giơ một tay lên để cản dạn phải thận trọng. Cả bảy cặp mắt cùng lóng lánh chung một ánh đặc thắng, cả bảy bàn tay đều đặt lên vu khí.

- Không được gây tiếng động nữa. - McMurdo thì thầm.

Rồi anh bước ra khỏi phòng và đóng cửa kỹ lưỡng. Bọn sát nhân căng tai nghe ngóng. Chúng nhận thấy bước chân của McMurdo đi trên hành lang, rồi thấy anh mở cửa ngoài. Có vài lời chào đón trao đổi qua lại, sau đó chúng nghe thấy tiếng bước chân của một người đi rụt rè trong nhà, và một giọng nói mà chúng không quen biết. Một lát sau, một cánh cửa đập mạnh và có tiếng chìa khóa xoay. Thế là xong, con mồi đã sập bẫy. Hổ Cormac phá lên cười ghê rợn. McGinty vừa bắt nó im, vừa thì thào:

- Đồ ngu, mày làm hỏng việc bây giờ.

Ở buồng bên, nghe có tiếng người nói chuyện, nói rất lâu. Rồi cửa mở. McMurdo hiện ra, một ngón tay để lên môi ra hiệu.

Anh ta đi đến một đầu bàn và nhìn kỹ từng bộ mặt. Một sự thay đổi rất tế nhị xuất hiện ở anh ta, gương mặt lạnh lùng, rắn đánh lại, đôi mắt sâu đậm, long lanh sau cặp kính. Rõ ràng anh ta đã lột xác thành một người có uy quyền đối với người khác. Bọn sát nhân ngắm anh không chớp mắt, nhưng anh vẫn không nói gì. Chỉ nhìn chúng bằng cặp mắt rất kỳ lạ.

Cuối cùng McGinty phải lên tiếng:

- Thế nào. Thằng Birdy có ở đây không?

McMurdo chậm rãi trả lời, dần từng tiếng:

- Có. Tao là Birdy đây.

Mười giây đồng hồ trôi qua, sự im lặng sâu đậm đến nỗi người ta tưởng căn phòng này không có người. Bảy bộ mặt xám ngoét, quay nhìn về hướng con người đang chế ngự chúng. Trong tiếng kính bị bể vỡ, rèm cửa bị rút tung và qua mỗi khung cửa sổ, những họng súng chia vào. McGinty rống lên như một con gấu bị thương, nhảy bổ ra phía cửa. Hắn chạm ngay vào mũi súng và đôi mắt xanh của đại úy Marvin. Tên trưởng toán lùi lại, ngã ngồi xuống ghế.

McMurdo gạt đầu tán thành:

- Ông Hội đồng, ông ngồi chỗ ấy tốt đấy. Còn mày, Teddy, nếu mày không cất tay ra khỏi khẩu súng thì mày sẽ không được gặp mặt đao phủ đâu. Bỏ tay ra. Đó. Thế được đấy. Có bốn mươi tay súng chung quanh ngôi nhà này. Marvin, hãy tước hết súng của chúng nó đi.

Bọn giết người bị tước hết vũ khí. Kinh ngạc, sợ hãi, buồn rầu, chúng vẫn ngồi cả chung quanh bàn.

Người giương bẫy đồng dục nói lớn:

- Tao muốn nói với chúng mày một vài lời trước khi chia tay. Tao chính là Birdy của tổ chức Pinkerton đây, tao đến đây là để tiêu diệt chúng mày. Tao đã phải chơi một ván bài khó khăn và nguy hiểm.

Bảy bộ mặt tái nhợt, sững sờ. Bảy cặp mắt trong đó cháy bỏng một mối căm hờn không bao giờ có thể dập tắt được.

- Chúng mày tưởng là ván bài chưa kết thúc phải không? Nó kết thúc rồi: ở đây bảy đứa và ngay đêm nay, 60 tay chân của chúng mày sẽ ngủ trong nhà tù. Khi đảm nhiệm vụ án này, tao không tin rằng trên đời này lại có cái hội như hội của chúng mày. Tao tưởng đó chủ là những chuyện phóng đại của một số nhà báo. Người ta nói với tao rằng tao sẽ phải chạm trán với những "Người Tự Do" vì thế tao đã đi đến Chicago đến trở thành một Người Tự Do. ở đó, tao thực sự tin rằng đúng là những chuyện phóng đại của báo chí, vì tao thấy Hội không có gì xấu xa, mà trái lại là đàng khác. Vì phải làm cho trọn vẹn cuộc điều tra, nên tao đã đến thung lũng này. Khi đến đây tao mới hiểu rằng tao đã lầm. Cho nên tao đã ở lại đây để nghiên cứu vấn đề cho cặn kẽ.

Tao chưa hề giết một người nào ở Chicago, tao chưa bao giờ làm bạc giả. Những đồng dollars tao đưa cho chúng mày tiêu, nói là bạc giả nhưng chính là bạc thật. Thế là tao được nhập vào cái chi nhánh địa ngục của chúng mày và cùng chúng mày bàn bạc những chuyện giết người. Cái đêm hôm tao được nhập vào chi nhánh, chúng mày đi hành hung cụ James. Tao không báo kịp cho cụ biết. Nhưng tao đã giữ tay mày lại, Teddy, khi mày định giết ông cụ. Tao không cứu được anh bạn Dunn và Menzies, vì tao không rõ sự việc, nhưng tao sẽ treo cổ những tên giết hai người đó. Tao đã báo tin cho Wilcox, để có thể cùng vợ và các con ông ta thoát đi khỏi, trước khi tao đặt thuốc nổ. Cung có nhiều vụ tao không thể báo trước cho nạn nhân biết. Nhưng rõ ràng đã có biết bao nhiêu lần những người mà chúng mày định ám hại đã trốn thoát.

McGinty rút lên giữa hai hàm răng:

- Thăng phản bội.

- McGinty! Mày gọi tao là "phản bội", nhưng sẽ có hàng nghìn người khác gọi tao là "người tốt", đã xuống tận địa ngục để cứu họ lên, trong cái địa ngục này, tao cố sống cho đến khi nắm được tất cả từng đũa một, từng bí mật trong lòng bàn tay này. Nhưng một bức thư đã khiến tao sắp bị lộ. Vì vậy tao phải hành động ngay tức khắc. Tao không còn nói gì thêm với chúng mày nữa. Thôi, bây giờ ông Marvin, ông hãy đem giam bọn này lại, Chuyện còn lại ta sẽ làm sau.

Scanlan được giao một chiếc phong bì dán kín mà anh ta có nhiệm vụ phải đưa đến địa chỉ của Ettie. Sáng hôm sau, một cô gái trẻ đẹp và một người đàn ông khấn áo trùm kín người bước lên một chuyến tàu đặc biệt của công ty hỏa xa dành riêng cho họ, mở hết tốc lực rời khỏi một vùng đất đầy nguy hiểm. Mười ngày sau, họ làm lễ cưới ở Chicago. Cụ Shafter là người làm chứng trong cuộc hôn nhân đó.

Vụ xử án những "Người Tiên Phong" được tổ chức cực kỳ cẩn mật. Chúng cố chối cãi. Nhưng vô ích. McGinty và 8 tên phụ tá, chết trên đoạn đầu đài, 50 đũa khác ngồi tù. Thắng lợi của Birdy trọn vẹn và hoàn toàn.

Nhưng thằng Teddy không phải lên đoạn đầu đài. Anh em thằng Willabys cũng thế. Và một vài thằng hung thần khác cũng thoát. Chúng bị giam giữ trong 10 năm, rồi chúng tìm được tự do. Ngày chúng ra khỏi tù, Birdy biết rằng ông bắt đầu gặp khó khăn.

Chúng ám sát hai lần, nhưng ông đều thoát. Ông phải rời Chicago, đổi tên để sinh sống ở California. Tại đây, Ettie từ trần. Một lần khác ông lại suýt bị giết. Mang một cái tên mới là Douglas, ông làm việc trong một hầm mỏ với một người hùn vốn tên là Barker, và trở nên giàu có. Có người báo rằng: bọn khát máu lại đánh hơi thấy dấu vết của ông rồi. Thế là ông vội vã xuống tàu trở về Anh, đổi tên là John Douglas, lấy vợ và sống như một nhà quý phái nông thôn tại vùng Sussex rồi sau đó tại lâu đài cổ này xảy ra câu chuyện như ta đã thấy.

Tác phẩm bậc thầy

Trước tòa đại hình, Douglas được trắng án vì đã hành động trong hoàn cảnh tự vệ. Holmes viết thư cho bà vợ ông ta: "Bằng mọi giá, bà hãy đưa ông ấy đi khỏi nước Anh. ở đây có những tổ chức còn mạnh hơn gấp bội những tổ chức mà ông đã thoát được. Không thể nào có an toàn cho ông ở Anh quốc".

Hai tháng đã trôi qua. Vụ án chìm dần vào di vãng. Một buổi sáng, có một bức thư khó hiểu được nhét vào hòm thư của chúng tôi.

"Ông Holmes đáng thương của tôi ơi! Ôi... ôi..."[1]

Bức thư nặc danh chỉ có mấy chữ đó thôi. Tôi bật cười. Holmes thì trở nên nghiêm trang:

- Quỷ quái thật.

Và anh ta ngồi lặng đi, vàng trán cau lại.

Tối khuya hôm đó, bà Hudson bước vào, nói rằng có một vị khách muốn được gặp ông Holmes về một vấn đề quan trọng.

Người khách được mời vào ngay: Đó là ông Barker. Với gương mặt căng thẳng, đôi mắt hoảng hốt, ông nói:

- Tôi mang đến những tin tức xấu.

- Đó là những điều tôi đang sợ đây. - Holmes nói

- Ông nhận được một bức điện?

- Thư của người nhận được bức điện đó.

- Chuyện của ông Douglas. Người ta nói với tôi rằng tên thật của ông ta là Birdy. Hai ông bà ấy đã xuống tàu Panama đi Nam Phi từ ba tuần lễ rồi. Tối hôm qua, tàu đỗ lại ở Cape Town. Sáng nay, tôi nhận được bức điện này của bà Douglas: "Jack mất tích dưới biển trong một trận bão ngoài khơi St. Helena. Không ai biết tai nạn xảy ra như thế nào."

- Thì ra như vậy đó. Việc bố trí và dàn cảnh thật tuyệt vời. Holmes nói.

- Ông không tin đây là một tai nạn?

- Phải.

- Thế thì Douglas đã bị mưu sát?

- Phải.

- Tôi cung nghi thế. Bọn Người Tiên Phong.

Holmes ngắt lời:

- Không phải đâu. Đây là một bàn tay bậc thầy kia. Đây không còn là một khẩu súng săn của nòng, một khẩu súng lục. Mà là tác phẩm vĩ đại của một bậc thầy. Trong những nét bút tuyệt vời này, tôi có thể nhận ra ngay đây là tác phẩm của Moriarty. Vụ án mạng này không phải là sản phẩm của Mỹ quốc mà chính là của London đó.

- Vì sao vậy?

- Vì nó đã được thực hiện bởi một người "bất bại". Một bộ óc lớn và một tổ chức khổng lồ dùng để thủ tiêu một người mà thôi. Khác nào dùng búa tạ để đập một hạt dẻ. Một sự phung phí năng lực quá cỡ, nhưng hạt dẻ đã bị đập nát bét.

- Nhưng bậc thầy ấy sao lại dính líu vào vụ này được.

- Thằng Porlock chính là một trong những tay chân của bậc thầy đó, Người Mỹ rất khôn ngoan. Khi họ dự định đánh một trận ở Anh, thì họ nghi ngay đến việc hợp tác với một chuyên gia lớn về tội ác ở Anh.

Mới đầu Moriarty chỉ huy động bộ máy của hắn để tìm ra Douglas. Rồi hắn chỉ dẫn cho hung thủ cách tiến hành công việc như thế nào cho tốt. Nhưng Teddy đi từ Mỹ sang đây đã thất bại. Bây giờ Moriarty tự đứng ra đảm nhận việc này, và đã giải quyết nó bằng một tác phẩm bậc thầy.

Barker dùng dùng nỗi giận, nắm chặt bàn tay, tự đâm vào trán.

- Chúng ta bắt buộc phải chấp nhận điều đó ư? Sẽ không có ai lên đến ngang tầm của tên ma vương này sao?

Holmes chậm rãi trả lời:

- Không. Tôi không nói rằng tên ma vương ấy sẽ không thể bị đánh bại. Nhưng ông phải để cho chúng tôi có thời gian... vâng, phải có thời gian.

Chúng tôi ngồi lặng im. Đôi mắt tiên tri của Holmes vẫn như đang muốn chọc thủng bức màn tương lai.